

KAPITOLA OSMÁ

Píseň pro dnešní den: Direct (Labello)

„Můžu odpoledne do knihovny?“ zeptala jsem se polsky malého hubeného těla, které právě dospávalo noční směnu.

„Tak, ale musisz sie uczyć.“ Jo, ale musíš se učit, kladla si máma podmínku.

„Jak bym sie kiédys nieuczyla,“ protočila jsem oči v sloup. „Ich spreche gerne Deutsch,“ dodala jsem německy, aby mi věřila, že jsem to myslela vážně. Že jsem pilná studentka. Připadala jsem si jako turistka, když jsem jela tramvají s vědomím, že jdu na šlapadla. Nikdy jsem nebyla na šlapadlech, a tak jsem ani pořádně nevěděla, jak se na ně vhodně oblíct. Měla jsem na sobě Popový triko a šortky ze sekáče. Nemohla jsem Míše upřít originalitu. Nikdo předtím mě na šlapadla ještě nepozval. Třeba se z nás stanou kamarádky. Bylo by fajn jít s někým ven přes den, i když hlavně ze vzdoru. Rodiče by to neschvalovali. Hlavně táta. Rodiče všechny svoje kamarády, jestli nějaký měli, nechali v Polsku. Na Míše je něco zvláštního, jinýho. Je jako červ, co mi vrtá v hlavě a hloubí tam cestičky. Musím přijít na to, co je na ní tak jinýho, nebo se asi zcvoknu. A taky ji musím přestat přirovnávat k červovi. Sraz jsme měly na Střeláku. Šla jsem jen o dvě minuty později, a Míša už tam na mě čekala. Měla na sobě jednu ze svých sukní, které stále nosila, a uplé tílko, ve kterém bych já vypadala jako štětka. Z uší jsem si vyndala sluchátka, hrál mi v nich Autotune AF.

„Čauky,“ pozdravila jsem ji.

„Jé, ahoj.“ Bože, z čeho mohla být tak nervózní? Kdyby byla kluk, myslela bych si, že ji rozptylujou moje kozy.

„Tak půjdeme?“ prolomila tím to neohrabaný ticho, který se kolem nás nějak rozhostilo.

